

บทที่ 1 บทนำ

ความเป็นมา

ภายใต้สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่จะมีผลต่อทิศทางการพัฒนาประเทศ ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) สะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยยังต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศ ที่ผันผวน ซับซ้อนและคาดการณ์ผลกระทบได้ยาก (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555 : ปฐมบท) แม้ว่าในภาพรวมสังคมไทยมีภูมิคุ้มกันเพิ่มขึ้น และมีภูมิคุ้มกันที่แข็งแกร่งแตกต่างกันไป ทั้งในระดับปัจเจก ครอบครัว ชุมชน และสังคม แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะรองรับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ประเทศต้องเผชิญกับความเสี่ยงในหลายมิติ โดยเฉพาะความเสี่ยงจากการบริหารภาครัฐที่อ่อนแอ โครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สามารถรองรับการเติบโตอย่างยั่งยืน ทั้งความเสี่ยงจากความเสี่ยงถอยของค่านิยมที่ดั่งงามในสังคมไทย ความเสื่อมโทรมของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและความเสี่ยงด้านความมั่นคงของประเทศ จึงจำเป็นต้องนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่ พร้อมทั้งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้น ภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยเสริมสร้างทุนที่มีอยู่ของประเทศให้เข้มแข็ง ทั้งทุนทางสังคม ทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพื่อเตรียมพร้อมให้ประเทศสามารถปรับตัว รองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างยั่งยืน

การกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงต้องเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพิ่มขึ้นในมิติการพัฒนาต่างๆ เพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงที่สังคมไทยต้องเผชิญ และเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็ง ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน โดยมีแนวทางการสร้างภูมิคุ้มกันตั้งแต่ระดับปัจเจก ครอบครัวและชุมชนสู่สังคมที่มีคุณภาพ สามารถจัดการความเสี่ยงและปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย การสร้างความเป็นธรรมในสังคม เปิดโอกาสการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน ในกระบวนการพัฒนาประเทศ มุ่งพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกช่วงวัย ให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีความพร้อมทั้งด้านร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสติปัญญาที่รอบรู้ และมีจิตใจที่สำนึกในคุณธรรม จริยธรรม มีความเพียร มีโอกาสและสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต ควบคู่กับการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในสังคมและสถาบันทางสังคมให้เข้มแข็งและเอื้อต่อการพัฒนาคน

การศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งในการพัฒนามนุษย์ ช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข การจัดการศึกษาเป็นการพัฒนาคน ซึ่งจัดเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาประเทศ คนที่ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม จะเป็นกำลังสำคัญที่มีคุณภาพในการพัฒนาประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม การศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้เดิม และสร้างความรู้ใหม่ ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต ให้ความรู้ ทักษะ พื้นฐานทางด้านวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาระดับสูง ที่มุ่งพัฒนาคนเพื่อเข้าสู่วิชาชีพต่าง ๆ เพิ่มขีดความสามารถทางวิชาการ ตลอดจนการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีระดับสูง รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการปฏิรูประบบราชการ เพื่อบริการประชาชนให้มีความพึงพอใจในการบริการของภาครัฐมากขึ้น โดยการออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ.2542 เพื่อให้หน่วยงานของรัฐถือปฏิบัติ โดยการบริหารของหน่วยงานทางการศึกษา ตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษา จะต้องมีการปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงาน เพื่อรองรับการกระจายอำนาจ 4 ด้าน คือ การบริหารวิชาการ การบริหารงบประมาณ การบริหารบุคคล และการบริหารทั่วไป (กระทรวงศึกษาธิการ. 2547 : 97-101) ระบบอุดมศึกษาคงหนีไม่พ้นกับความคาดหวังของประชาชน ในเรื่องการเมืองนโยบายและเป้าหมายที่ชัดเจน ที่จะทำให้คนไทยมีความรู้คู่คุณธรรม (อรุณวดี พัฒนินบูลย์. 2550 : 55) ต้องมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนที่จะทำให้ระบบอุดมศึกษาเป็นการศึกษาของปวงชน สามารถสนองต่อความต้องการ และเปิดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีแนวทางและพันธกิจที่ชัดเจน ในการจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ในการพัฒนาองค์การให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จำเป็นต้องอาศัยบุคลากรที่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน จัดเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จขององค์การ (สมใจ ลักษณะ. 2549 : 15) ด้วยเหตุนี้ทำให้องค์การต่าง ๆ ต้องมุ่งให้ความสำคัญต่อความรู้ความสามารถ และศักยภาพของบุคลากรในองค์การ นั่นคือ การใช้รูปแบบการบริหารที่มุ่งพัฒนาองค์การให้เป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ ซึ่งประเทศไทยได้นำแนวคิดนี้มาใช้ในการพัฒนาองค์การ โดยมีการตราพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 หมวดที่ 3 ข้อ 3 ที่ระบุว่า ส่วนราชการต้องมีการพัฒนาความรู้ เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งมีผลให้หน่วยงานของภาครัฐที่มีหน้าที่ในการพัฒนาคน ต้องนำแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาองค์การแห่งการเรียนรู้มาใช้ในการพัฒนาคน แต่ยังไม่ได้ทำกันอย่างจริงจัง สถาบันทางการศึกษาเป็นหน่วยงานที่ควรเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้มากที่สุด เพราะเป็นสถาบันทางการศึกษาเป็นหน่วยงานที่ควรเป็นองค์การที่ให้บริการผูกพันกับเรื่องการสอน การเรียน เป็นหลัก โดยมีเป้าหมายคือการเรียนรู้ของผู้เรียน จากการประเมินผลการปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมา ตั้งแต่ พ.ศ. 2542 ถึงปัจจุบัน พบว่า เรื่องที่เป็นปัญหาที่ต้องเร่งพัฒนา ปรับปรุง คือ ปัญหาด้านคุณภาพของผู้เรียน ครู อาจารย์ บุคลากรทางการศึกษา และประสิทธิภาพของการบริหารจัดการ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2552 : 2) สถาบันทางการศึกษาจึงควรตระหนักและหาแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงคุณภาพของผู้เรียน ครู อาจารย์ บุคลากรทางการศึกษา และระบบการบริหารจัดการ

ในองค์กร ให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของบริบททางสังคมปัจจุบัน เพื่อความได้เปรียบในการแข่งขันที่ยั่งยืน การพัฒนาสถาบันทางการศึกษาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้เป็นแนวทางการบริหารหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์ผู้สอน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการปฏิบัติงานของอาจารย์ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวินัยในการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบวินัยในการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยจำแนกตามคณะวิชา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยจำแนกตามคณะวิชา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ประโยชน์ของการวิจัย

ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับ ระดับของวินัยในการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี รวมทั้งทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้กับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เพื่อนำมาใช้เป็นส่วนประกอบสำคัญ ในการพิจารณาวางแผน จัดโครงการ และภารกิจต่างๆ ให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และพันธกิจของมหาวิทยาลัยฯ ส่งผลให้การปฏิบัติงานขององค์กรบรรลุเป้าหมาย และเป็นไปตามปรัชญาของมหาวิทยาลัยที่ว่า จะเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหาการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษา

1.1 วินัยในการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ตามแนวคิดของเซงเจ้ (Senge) 5 ด้าน คือ ด้านการมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ ด้านรูปแบบวิธีการคิดและมุมมองที่เปิดกว้าง ด้านการสร้างและการสานวิสัยทัศน์ ด้านการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม และด้านความเข้าใจเชิงระบบ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

1.2_ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์คณะครุศาสตร์ 2 ด้าน คือ ด้านผลการปฏิบัติงาน และด้านคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ : ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จำนวน 335 คน ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan. 1970 : 607-610) และใช้วิธีการสุ่มตามระดับชั้นจำแนกตามคณะวิชา (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 180 คน

3. ขอบเขตด้านสถานที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

4. ขอบเขตด้าน ระยะเวลา

ปีงบประมาณ 2557

นิยามศัพท์เฉพาะ

วินัยในการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ หมายถึง การที่บุคลากรในองค์กรมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ปรับตัวและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอ โดยคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับบริบทขององค์กร เพื่อขยายศักยภาพของตนเองและองค์กร ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ขององค์กร ให้สำเร็จตามวิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ ที่กำหนดไว้ให้สำเร็จด้วยดี โดยอาศัยรูปแบบของการทำงาน เรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม มีความเข้าใจเชิงระบบที่จะต้องประสานกัน เพื่อให้เกิดความได้เปรียบที่ยั่งยืน ประกอบด้วยวินัย 5 ประการ ได้แก่

1. ด้านการมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ หมายถึง การเป็นบุคคลที่รอบรู้ มีความมุ่งมั่นและความเพียรพยายามในการแสวงหาความรู้ อย่างสม่ำเสมอ เก่งคิดและเก่งในการกระทำ มีความกระตือรือร้นและมีทักษะ ในการพัฒนาขยายขีดความสามารถของตนให้เชี่ยวชาญมากขึ้น

2. ด้านรูปแบบวิธีคิด และมุมมอง ที่เปิดกว้าง หมายถึง การสร้างวินัย ให้เกิดการยอมรับในเหตุและผล ยอมรับการเปลี่ยนแปลง ต่อระบบและวิธีการใหม่ ๆ ไม่ยึดติดกับของเดิม สมาชิกทุกคนร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน รับฟังเหตุผล จะช่วยให้สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้น อันจะส่งผลต่อการพัฒนาบุคคลและองค์กร

3. การสร้างและการสานวิสัยทัศน์ หมายถึง การมีวิสัยทัศน์ส่วนบุคคลที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ขององค์กร มีความคิดเชิงบวก รับฟังเหตุผลซึ่งกันและกันเกี่ยวกับสิ่งที่คิด สิ่งที่ต้องการปฏิบัติ และเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ มีส่วนร่วมในการสร้างและสานวิสัยทัศน์ให้เป็นจริง

4. ด้านการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม หมายถึง การนำความรู้ของสมาชิกมาแลกเปลี่ยนกัน โดยเรียนรู้จากความสำเร็จและจากความผิดพลาดของสมาชิกแต่ละคน ยึดหลักการมีส่วนร่วมในการวางแผน ประชุมปรึกษาหารือ ส่งข่าวสารเพื่อการเรียนรู้และการปฏิบัติ จัดให้มีระบบเรียนรู้ร่วมกัน มีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบ ซึ่งทำให้มีการทำงานเป็นทีม

5. ด้านความคิดความเข้าใจเชิงระบบ หมายถึง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการมุ่งสู่ความเป็นเลิศของบุคคลให้ต่อเนื่อง เป็นระบบ การที่แต่ละบุคคลมีความคิดแบบองค์รวม ทำให้สามารถมองกรอบของงานได้ชัดเจนขึ้น ช่วยให้เห็นรูปแบบต่าง ๆ ได้ชัดเจนเป็นการมองภาพรวมการพัฒนาองค์การแห่งการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ทั้งบุคคลและองค์การสามารถเผชิญภาวะวิกฤตต่าง ๆ ได้ มีความสามารถในการแข่งขัน

ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์การ เพื่อให้เกิดความสำเร็จบรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยอาศัยการบริหารจัดการทรัพยากรในการปฏิบัติงานอย่างรวดเร็ว มีคุณภาพ คุ่มค่า ประหยัด และเกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งควรคำนึงถึงประสิทธิผลควบคู่กันไป เพื่อให้การบริหารงานองค์การบรรลุเป้าหมายโดยใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และเกิดประโยชน์สูงสุด โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ของงาน และพฤติกรรมกรปฏิบัติราชการ (สมรรถนะ) ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ของงาน 4 งานหลัก คือ งานผลิตบัณฑิต งานวิจัยและสร้างสรรค์วิชาการ งานบริการวิชาการ และงานทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม รวมทั้งงานอื่น ๆ ถ้ามี โดยประเมินจาก 4 องค์ประกอบ ได้แก่

1.1 ปริมาณผลงาน

1.2 คุณภาพผลงาน

1.3 ความรวดเร็วหรือตรงตามเวลาที่กำหนด

1.4 การประหยัดหรือความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากร

2. พฤติกรรมกรปฏิบัติราชการ (สมรรถนะ)

2.1 สมรรถนะหลัก 5 ด้าน คือ การมุ่งผลสัมฤทธิ์ การบริการที่ดี การส่งเสริมความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ การยึดมั่นในความถูกต้อง ขอบธรรม และจริยธรรม และการทำงานเป็นทีม

2.2 สมรรถนะประจำสายงาน 5 ด้าน คือ การใส่ใจและพัฒนาผู้อื่น ความผูกพันที่มีต่อมหาวิทยาลัย การมีความคิดริเริ่มและนวัตกรรม ทักษะการถ่ายทอดความรู้ และการประสานงาน

อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี หมายถึง อาจารย์ พนักงานราชการ หรือบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่ทำหน้าที่สอนนักศึกษาภาคปกติ ปีการศึกษา 2557

คณะวิชา หมายถึง คณะวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ในปีการศึกษา 2557 จำแนกตามความรับผิดชอบในการผลิตบัณฑิต เป็น 2 สาขาใหญ่ ๆ ได้แก่

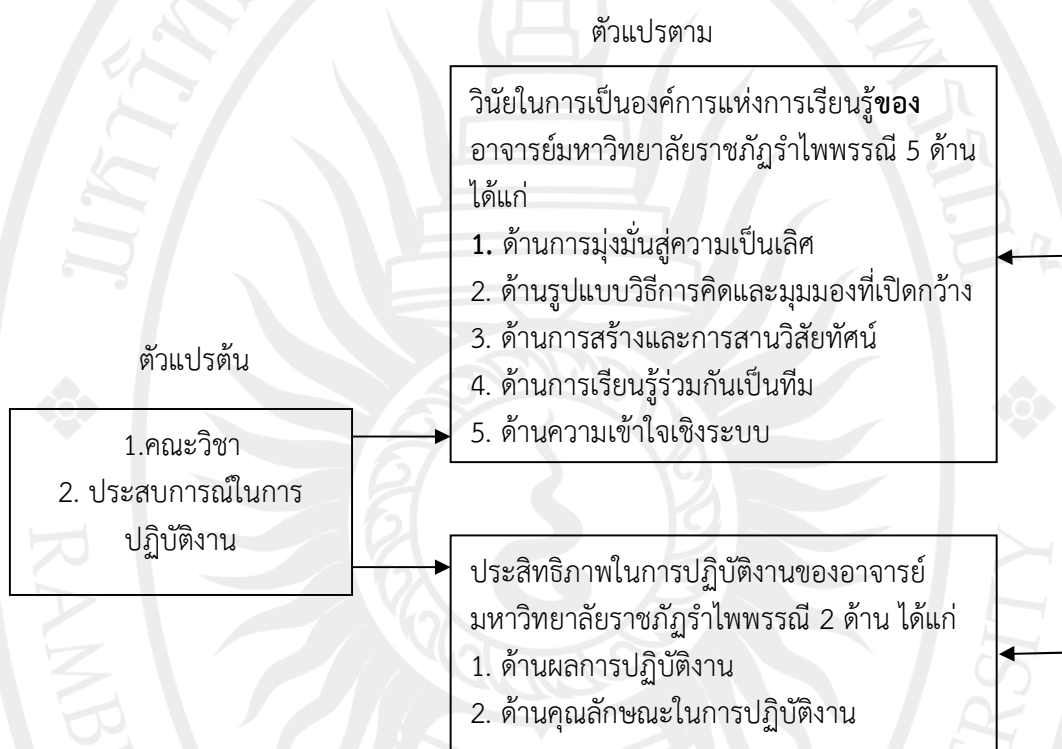
1. สาขาวิทยาศาสตร์ ได้แก่ คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและอัญมณีศาสตร์ คณะวิชาเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิชาอัญมณีศาสตร์และประยุกต์ศิลป์ และคณะวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ

2. สาขาสังคมศาสตร์ ได้แก่ คณะวิชาครุศาสตร์ คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิชานิติศาสตร์ คณะวิชานิติศาสตร์ และคณะวิชาวิทยาการจัดการ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. วินัยในการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เมื่อจำแนกตามคณະวิชา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน แตกต่างกัน
2. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เมื่อจำแนกตามคณະวิชา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน แตกต่างกัน
3. วินัยในการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มีความสัมพันธ์กัน